

af den ene Egtefælle opgivet, at han ikke hører til Folketirken. Det hedder i Reglen saaledes, at vedkommende ikke befender sig til noget her i Landet anerkendt Trossamfund, altsaa heller ikke til Folketirken, og kun i 20 af de paagældende Tilfælde er en saadan Erklæring blevet afgivet af begge Egtefæller. Man er i Tidens Løb kommet ind paa denne Forstel, at i de fleste Tilfælde er det kun den ene Egtefælle, der afgiver denne Erklæring, fordi man nødig helt vil slippe Forbindelsen med Kirken, og den mener man bedre at kunne holde vedlige, naar kun den ene melder sig paa den Maade. Nu har der altsaa i afvigte Aar været 200 Tilfælde, i hvilke kun den ene af Egtefællerne afgav den omtalte Erklæring, medens der kun har været 20, hvor begge Egtefæller gjorde det. Paa den Maade ere altsaa 240 Mennesker i afvigte Aar traadte ud af Folketirken. Dette er for Tiden Gennemsnittallet i Kjøbenhavn, og gaar man blot lidt tilbage i Tiden, bliver Forholdet et ganske andet. Loven om de for Øvrigheden indgaaede Egtefæber er fra 1851, og endnu i 1880 blev der kun 17 saadanne Egtefæber indgaaede her i Kjøbenhavn; saa stiger det i 1885 til 52, i 1887 til 252 og først da ere vi komne til det for afvigte Aar nævnte Tal, der hvert Aar svinger lidt op og ned.

Da Kjøbenhavns Magistrat nærede Betæneligheder ved det stigende Antal af borgerlige Egtefæber og dermed i Forbindelse staaende Udtrædelse af Folketirken, skrev vi i 1887 til Kultusministeriet om Sagen, som jeg herved tillader mig at bringe paa Bane, og den har været Genstand for Forhandling baade i Kultusministeriet og i Kirkekommissionen, uden at der er kommet noget Resultat ud deraf. Naar man nu spørger mig, hvorfor denne Maade at indgaa Egtefæb paa i saa stort Maal søges af Folk, skal jeg være meget varsom med at udtale mig. Jeg vil kun sige saa meget, at Kirken kommer temmeligt let fra det, naar den siger, at det er fordi det er billigere at indgaa Egtefæb for den borgerlige Øvrighed end at blive viet i Kirken; thi det er ikke Tilfældet. Prisforfællen er ikke saa stor, at det er det afgørende. Der kan være forskellige Momenter og forskellige Motiver til Stede, som

jeg ikke skal forsøge at fremstille, men noget ligger i de Former, som Kirken bliver ved at fastholde for Egtefæbs Indgaaelse i Kirken, de Maader, hvorpaa de udøves, og det Ceremoniel, der skal følges, Modsetningen mellem visse Bryllupper og andre Bryllupper. Der er forskellige Ting her at overveje for at se, om der ikke kunde være mindre Forandringer i forskellige Retning at foretage med Hensyn til Bryllupperceremonierne, saa at de bleve mere stemmende med Folks naturlige Opfattelse, end for Tiden er Tilfældet, og undgaa det, at Folk af forskellige Grunde sige: Vi ville ikke gerne i Kirken, vi gaa hellere op i Magistraten og blive viet der. Jeg skal ikke fordybe mig deri, der ligger forskellige Motiver til Grund derfor, men Faktum er, at Tallet af disse Egtefæber, der ere indgaaede paa den Maade, har været i stadig Stigen i de sidste Aar. Jeg maa føje til, om jeg end her kommer til at tale noget af egen personlig Erfaring, at jeg har en Fornemmelse af, at hos adskillige af dem, der fremtræde med disse Erklæringer, som jeg har antyndet for de Herrer, og som i Reglen ere skrevne for de paagældende af en Kommissionær, og i Henhold til hvilke de møde og forlange Egtefæbet indgaaet for den borgerlige Øvrighed, er der en vis Uengsteligthed til Stede, og dette gælder navnlig mest for Kvindernes Vedkommende. Det vil imidlertid let forstaaes, at den borgerlige Øvrighed er uberettiget til at trænge dybere ind paa de paagældende, og vilde man gøre det, vilde man kun saa den afgivne Erklæring yderligere bekræftet, thi naar man en Gang har afgivet en saadan Erklæring, vil man ikke paa det Tidspunkt vige bort deraf. Med Loven af 1851 var det ingenlunde Meningen, at den vilde fremstynde eller fremkalde en hyppigere Udtrædelse af Folketirken. Loven af 1851 er tværtimod givet saaledes, at man siger, at naar nogen ikke hører til Folketirken eller et anerkendt Trossamfund, er han eller hun berettiget til at forlange Egtefæbet indgaaet for Øvrigheden, og den blev givet saaledes, fordi man sagde, at man ikke vilde tvinge Folketirkens Præster til at vie de paagældende. Men Forudsætningen for Loven af 1851 var den, at de vedkommende